

sikkert er det, at Arbejderen har Smerten, hvad enten hans Skyld i Uheldet er større eller mindre, og der er derfor Grund til, at Arbejdsgiveren træder til med Hjælp til Selvhjælp. Hjælp til Selvhjælp er jo til Dels ogsaa anerkendt i dette Lovforslag. I de første 13 Uger efter at Uheldet er indtruffet, faar den tilskadekomne ingen Hjælp, og hvorfor? Fordi han, hvis han er Medlem af en anerkendt Sygekasse, i disse 13 Uger faar Sygekassehjælp. De anerkendte Sygekasser faa Hjælp til Selvhjælp, og for disse 13 Uger gælder saa Regelen: Hjælp til Selvhjælp, men for den Tid, det strækker sig udover de 13 Uger, og for den blivende Skade af Uheldet hæfter ene Arbejdsgiveren, her falder Selvhjælpen bort. Dette synes ikke at være konsekvent, men da Princippet i tidligere Ulykkesforsikringslove er det samme, er her neppe Grund til Forandring.

Det vil være umuligt ved Hjælp af Ejendomsskylden at drage en Grænse mellem de Bedrifter, hvis Fordelagtighed gør det for deres Indehavere mere eller mindre let at kunne udrede en Arbejderulykkesforsikring lige saa lidt som til afgøre det større eller mindre Forbrug af lejet Arbejdskrafts Anvendelse i Bedriften. Det er jo almindelig antaget og gentaget saa tit, at det staar som en Kendsgerning, at de smaa Landbrug, Husmandbrugene, ere de fordelagtigste. Grunden hertil maa søges i, at Brugeren af disse som oftest er Herre over at kunne faa Arbejdet udført rettidigt og har lettere ved at drage den mest økonomiske Anvendelse ud af Afgrøden end den større Jordbruger. For saa vidt Indehaveren af disse smaa Jordbrug udfører det meste af Arbejdet selv, vil han neppe have nogen Vanskelighed ved at betale de faa Øre, han kan komme til at udrede for de enkelte Dage, han benytter lejet Arbejdskraft. Er Indehaveren, hvad ofte er Tilfældet, en Haandværker eller Mand, der for største Delen af Tiden har godt lønnende anden Beskæftigelse og derfor er nødt til at lade det meste i Bedriften besørge ved lejet Arbejdskraft, da skulde man tro, at han lige saa godt som

som Brugeren af den større Bedrift har Evne til at svare Arbejderulykkesforsikringen.

En Landejendom til 6,000 Kr.s Ejendomsskyld til Staten er en Ejendom, der i Handel og Vandel koster 8,000 Kr. uden Besætning, Redskaber og Inventar. Ejendomsskylden er imidlertid ikke saaledes som Hartkornet et Udtryk for Jordbrugs Størrelse eller Godhed. Ejendomsskylden omfatter ikke alene Jordarealets Værdi, men tillige Bygningernes, og jo mere værdifulde disse ere, des mindre bliver tilbage til Jordværdien. Dertil er Ejendomsskylden ikke stabil, som Hartkornet var. Konjunkturer, Forbedringer og Forringelser have Indflydelse paa Ejendomsskyldansættelsen. Tilbygning eller Ombygning af Huse vil øjeblikkelig som Regel hæve Ejendomsskylden. Skal der drages et Skel ved en bestemt Ejendomsskylds Størrelse, vil det ofte hænde, at dette Skel kan blive overskredet til begge Sider, og et saadant variabelt Grænseskel er altid uheldigt at have som Lovskel, indenfor hvilket der paalægges Byrder og gives Begunstigelser.

Dette er Grunden til, at Mindretallet har stillet Ændringsforslag Nr. 1.

Vedtages dette Ændringsforslag, da ere alle Arbejdere ulykkesforsikrede af Arbejdsgiverne i de Virksomheder, Lovforslaget omfatter, og efter det tidligere udviklede er der ikke mere Grund til at skaffe Arbejdsgiverne af de smaa Virksomheder end dem af de noget større en ved Statstilskud billig Ulykkesforsikring, hvorfor Mindretallet stiller Ændringsforslag Nr. 8.

Endvidere stiller Mindretallet til § 30 Ændringsforslag Nr. 10.

Udvalgets øvrige Medlemmer have ikke kunnet tiltræde disse Ændringsforslag.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *Mindretal* (la Cour og Nordby):

1) I Stykke 1 udgaar fra „Havebrug“ i 1ste Linie til „samt“ i 3die Linie.